

Autoreferat

1. Imię i nazwisko

Elżbieta Wiącek

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe

- **2004 - stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o sztuce** nadany Uchwałą Rady Naukowej Wydziału Zarządzania i Komunikacji Społecznej na Uniwersytecie Jagiellońskim z dnia 14 stycznia 2004 roku na podstawie rozprawy pt. *Tradycje sztuki perskiej i wpływy europejskie w twórczości filmowej Abbasa Kiarostamiego* (promotor: prof. dr hab. Grażyna Stachówna; recenzenci: prof. dr hab. Andrzej Pitrus i prof. dr hab. Tadeusz Szczepański). Moja praca doktorska została wyróżniona na wniosek Komisji Wydziału Zarządzania i Komunikacji Społecznej UJ. (W czasie trwania studiów doktoranckich, w lutym 1998 roku, przebywałam na stypendium w Iranie na zaproszenie Ministerstwa Kultury i Przewodnictwa Muzułmańskiego).
- **Dysertacja została opublikowana:** *Filmowe podróże Abbasa Kiarostamiego*, Rabid, Kraków 2004, 286 s.
- **1997 - tytuł magistra kulturoznawstwa** specjalność: filmoznawstwo (jednolite pięcioletnie studia magisterskie), uzyskany na Uniwersytet Jagielloński w Instytucie Sztuk Audiowizualnych.
- **Dysertacja została opublikowana:** moja rozprawa magisterska stanowiła podstawę do wydania pierwszej w Polsce monografii reżysera Jima Jarmuscha, opublikowanej w 2001 roku pt. *Mniej uczęszczane ścieżki do rajju. O filmach Jima Jarmuscha* (wyd. Rabid, Kraków, s. 140 s.).

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Od 2005 roku pracowałam na stanowisku asystenta, a od 2006 roku na stanowisku adiunkta w Instytucie Studiów Regionalnych na Uniwersytecie Jagiellońskim. Od 2014 roku do chwili obecnej pracuję jako adiunkt w Instytucie Studiów Międzykulturowych na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych na Uniwersytecie Jagiellońskim. Dodatkowo, pracowałam jako wykładowca:

- a) na studiach podyplomowych na kierunku: kulturoznawstwo Bliskiego Wschodu w Instytucie Orientalistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, 2004-2011)
- b) na kierunku kulturoznawstwo w Krakowskiej Szkole Wyższej im. A. F. Modrzewskiego (2009-2012)
- a) na kierunku: filmoznawstwo i wiedza o nowych mediach w Instytucie Sztuk Audiowizualnych Uniwersytetu Jagiellońskiego (od 2019 do chwili obecnej)

4. **Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).**

Osiągnięciem naukowym stanowiącym podstawę do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, zgodnie z w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy, jest **monografia naukowa mojego autorstwa pt. *Rozstania, powroty, tajemnice – autorskie kino Asghara Farhadiego***, Wydawnictwo Attyka, Kraków 2023, 381 s. Recenzentem wydawniczym książki był dr hab. Marcin Maron (UMCS).

Cele osiągnięcia naukowego

Monografia ma na celu przedstawienie twórczości filmowej Asghara Farhadiego, jednego z najbardziej cenionych na świecie przedstawicieli współczesnego kina autorskiego. Publikacja ta jest konsekwencją moich zainteresowań badawczych, dotyczących m. in. historii oraz antropologii filmu, kultury i kinematografii Iranu, semiotyki kultury i zjawiska transkulturowości. W polskich badaniach filmoznawczych jest to pierwsza monografia tego reżysera.

W moim przekonaniu, twórczość Asghara Farhadiego stanowi bardzo interesujący przedmiot badań nie tylko ze względu jego międzynarodowe znaczenie, ale także z uwagi na jego uprzywilejowaną - a zarazem odosobnioną - pozycję na współczesnej irańskiej scenie artystycznej. Jest on bowiem popularny w zarówno ojczyźnie (nie tylko w kręgach koneserów kina), jak i zdobywa laury na zagranicznych festiwalach, co rzadko jest udziałem filmowców z Islamskiej Republiki Iranu. Główne pytania, na jakie starałam się odpowiedzieć w mojej książce, wiążą się właśnie z jego szczególnym statusem w obu kontekstach – rodzimym i globalnym:

- czym wyróżnia się twórczość Asghara Farhadiego na tle porewolucyjnego kina irańskiego?
- jak wygląda dystrybucja i recepcja jego dzieł w ojczyźnie i zagranicą?
- dlaczego filmy Farhadiego odnoszą spektakularne sukcesy w światowych konkursach?
- czy jego dzieła spełniają kryteria modelowego „filmu festiwalowego”?

Źródła

Paradoksalnie, mimo że A. Farhadi uznawany jest za jednego z kluczowych reżyserów naszych czasów, jego filmy stosunkowo rzadko są obiektem naukowej refleksji. Wśród dostępnych materiałów dominują wywiady z reżyserem, recenzje jego filmów lub inne gatunki wypowiedzi krytycznofilmowej, np. eseje. Jediną dotychczas opublikowaną monografią Farhadiego jest książka autorstwa Tiny Hassannia *Asghar Farhadi. Life and Cinema* (Raleigh, NC 2014), omawiające jego filmy zrealizowane do roku 2013. Uzupełnieniem stanu badań są artykuły naukowe, oferujące różne propozycje interpretacyjne. Niektórzy autorzy sytuują dzieła Farhadiego w kontekście kina transnarodowego i klasycznych filmów hollywoodzkich (D. Rugo), inni odnoszą je do zderzenia tradycji z nowoczesnością, stosując jednocześnie koncepcje teoretyczne z zakresu semiotyki (M. Sehat, H. Jahantigh), inni zaś analizują je w kontekście koncepcji z zakresu *gender studies* np. różnych kategorii męskości (M. Abedinifard) lub z perspektywy narratologiczno-strukturalnej (A. Serrano). Obszernego kontekstu dla twórczości Farhadiego dostarcza natomiast czwarty tom publikacji Hamida Naficy’ego pt.

A Social History of Iranian Cinema, t. 4: The Globalizing Era, 1984–2010 (London 2012), zwłaszcza rozdział *Emergent Contestatory: Films, Media Culture, and Public Diplomacy*.

Postanowiłam ująć twórczość irańskiego reżysera w kontekstach jego rodzimej kultury perskiej, a także w odniesieniu do złożonych uwarunkowań transnarodowych wynikających z procesów globalizacji, jakim podlega kinematografia światowa. Dzięki tej podwójnej perspektywie, mogłam przedstawić filmy tego twórcy jako kontynuatora tradycji kina irańskiego a zarazem jego innowatora, a ponadto, jako jednego z liderów kina autorskiego o transnarodowym charakterze. Jest to całościowe i jednocześnie nowatorskie ujęcie jego twórczości, również na tle obcojęzycznych badań filmoznawczych. Pozwala ono bowiem ukazać zarówno zmiany zachodzące w porewolucyjnym kinie Islamskiej Republiki Iranu, jak i w mechanizmach produkcji filmowej na skalę globalną, co wnosi znaczący wkład do badania nad współczesnym kinem irańskim. Pionierski charakter rozprawy wiąże się także z analizą nieznaną w Polsce opracowań naukowych. Wykorzystany stan badań przekracza 240 publikacji, głównie anglojęzycznych i francuskojęzycznych, dotyczących kultury współczesnego i dawnego Iranu, kina irańskiego oraz związanych z nim kontekstów politycznych, społecznych i kulturowych.

Struktura monografii

Książka składa się z jedenastu rozdziałów, w których przeplatają się ze sobą konteksty metodologiczne, historyczne i polityczne oraz jej główny temat, czyli analizy i interpretacje ośmiu pełnometrażowych filmów autorstwa A. Farhadiego (przestawionych w porządku chronologicznym ich powstania). Ponieważ (w większości przypadków) filmy te są ściśle związane z kontekstem politycznym i kulturowym wyznaczanym przez Islamską Republikę Iranu, w pierwszym rozdziale przedstawiam okoliczności powstania i konsolidacji muzułmańskiej kinematografii po ustanowieniu teokratycznego reżimu przez ajatollaha Ruhollaha Chomejniego i jego mu rząd. Omawiam porewolucyjny proces nacjonalizacji oraz islamizacji kinematografii irańskiej oraz wynikające z tych przemian uwarunkowania – finansowe i produkcyjne (specyficzne reguły procesu realizacyjnego filmów), obyczajowe, cenzuralne i stylistyczne, szczególnie w zakresie aktorstwa filmowego.

Szczególną uwagę poświęcam irańskiemu kinu studyjnemu i eksperymentalnemu oraz fenomenowi artystycznemu określanego jako „kino szklarniane” i „kino festiwalowe” z uwzględnieniem opinii lokalnej krytyki filmowej jak również recenzentów zagranicznych. Śledzę również wpływ działań aparatu rządowej represji na kariery rodzimych filmowców i aktorów (m.in. losy dysydentów) oraz funkcjonowanie ważnych instytucji kultury. Diagnoza kondycji porewolucyjnego kina irańskiego prowadzi mnie do wniosku, że **rządowe finansowanie oraz cenzura to uwarunkowania, które nie muszą wykluczać możliwości powstawania kina autorskiego i kina artystycznego**. W finale rozdziału, odnosząc się do definicji kina autorskiego Aleksandra Astruca oraz Andrew Sarrisa, stawiam tezę, że **irańskie kino artystyczne spełnia główne warunki wyłonione w obrębie teorii *auteur*** (techniczna kompetencja reżysera, jego rozpoznawalna osobowość, wewnętrzne znaczenie dzieła).

Swoje rozważania świadomie oparłam na modelu badań jakościowych. Tekstualne analizy w badaniach filmoznawczych często traktują filmy jak autonomiczne i hermetyczne systemy. Jednocześnie badacz pracujący z perspektywy studiów kulturowych czyta teksty kultury w kategoriach, jakie wyznaczają np. ideologie społeczne, klasowe czy genderowe.

Z tego względu w mojej refleksji badawczej nad twórczością filmową Asghara Farhadiego nie ograniczałam się do badań filmoznaucznych, lecz eksplorowałam temat, poruszając się w szerszym kręgu wieloparadygmatycznych badań jakościowych. Dzięki temu, udało mi się połączyć kilka perspektyw: hermeneutyczną (dotyczącą dzieł filmowych), kulturoznawczą, polityczną oraz z zakresu *gender studies*. W moim przekonaniu, to interdyscyplinarne podejście badawcze jest uzasadnione specyfiką twórczości reżysera, której kontekst wyznacza represyjna polityka teokratycznego państwa, a jej ważnym motywem są kulturowe wzorce męskości i kobiecości, którym usiłują sprostać bohaterowie jego filmów. Ponadto, badania jakościowe dostarczają podstaw od opisu i reprezentacji „innego” (N. Denzin, Y. Lincoln), którym w dyskursie zachodnim jest „szczególna całość zwana Orientem” (E. Said).

Analizując oraz interpretując filmy Farhadiego, nie zakładałam z góry określonego zestawu praktyk badawczych. Ich wybór w dużej mierze zdeterminowany był tematyką filmu, jego stylem, gatunkową przynależnością, miejscem akcji, kontekstem produkcyjnym recepcją i – niekiedy – towarzyszącą mu okółofilmową debatą w sferze publicznej na temat samego Iranu. W przypadku niektórych filmów wystarczające okazały się odniesienia do publikacji poświęconych współczesnej historii Iranu (np. T. Coville), niektóre natomiast wymagały licznych odniesień do specyficznych kontekstów, np. prawa szariatu zawartych w publikacjach dotyczących jurysdykcji w krajach muzułmańskich lub do studium mechanizmów kontroli zinternalizowanych przez społeczeństwo, czyli władzy *par excellence* wg M. Foucault.

Chociaż przyjęta przeze mnie pluralistyczna perspektywa wkracza w obszar metod używanych na gruncie studiów kulturowych i zdominowana jest przez metodologiczny *bricolage*, moje rozważania oparte są głównie na teoriach filmoznaucznych, przede wszystkim na „teorii autora”. W moim przekonaniu bowiem, wszystkie dzieła Farhadiego można omawiać w kontekście problematyki autorskiej (analizując stosunki między głównymi bohaterami oraz między reżyserem a aktorem) albo w kontekście struktury opowiadania (funkcje, działania i narracja według Barthesa). W procesie analizy wykorzystałam (za J. Aumont i M. Marie):

- narzędzia opisowe, które ułatwiają zrozumienie i zapamiętanie filmu;
- narzędzia cytowania – klatka filmowa,
- narzędzia kontekstowe, które nie opisują filmu, ale dostarczają informacje na jego temat pochodzące ze źródeł zewnętrznych

Narzędziami kontekstowymi, jakich użyłam w analizie, są:

- materiały poprzedzające dystrybucję filmu (wywiady z reżyserem oraz innymi współtwórcami filmu dotyczące procesu jego realizacji, reportaże z planu filmowego),
- materiały powstałe w chwili wejścia filmu na ekrany (pressbook, materiały promocyjne w prasie) oraz już po jego rozpowszechnieniu: materiały krytyczne poświęcone danemu filmowi (teksty publikowane zarówno w prasie branżowej, jak i codziennej, recenzje w serwisach internetowych poświęconych tematyce filmowej oraz na blogach krytyków filmowych); dyskusje publiczne zapoczątkowane przez film.

Pisząc o twórczości Farhadiego wykorzystałam m.in. **analizę tematyczną**, która w swojej najprostszej formie jest najpowszechniejszym sposobem pisania o filmie. W filmach Farhadiego na pierwszy plan wysuwają się takie tematy, jak: życie rodzinne, różnice społeczno-

ekonomiczne, pozycja kobiety we współczesnym społeczeństwie irańskim, napięcie między tradycją a nowoczesnością, znaczenie islamu w wyborach etycznych i moralnych. Tematy te będą eksplorować w różnych, odpowiadających im kontekstach – społecznych, kulturowych, religijnych, prawnych – pamiętając jednocześnie, że nie istnieje treść, która byłaby niezależna od formy, w jakiej została wyrażona.

W badaniach nad współczesnym kinem irańskim interdyscyplinarność pozwala poszerzyć kwestie czysto filmowe o wątki związane z podejściem reżyserów oraz – wykreowanych przez nich filmowych postaci – do nowoczesności i jej konsekwencji społecznych i kulturowych. Postawy twórców filmowych przejawiające się np. przez treść scenariuszy, zmiany w filmowych środkach wyrazu oraz stylu gry aktorskiej oraz postawy bohaterów ich dzieł wyrażają stosunek współczesnych Irańczyków do nowoczesności. Wyrażają poglądy bohaterów na temat przemian współczesnego świata, związanych z obyczajami, modą, stylem życia. Z interdyscyplinarnością wiąże się w tym wypadku konieczność zdefiniowania pojęć nowoczesności (*modernity*) i modernizmu (*modernism*), których znaczenie przyjmuję za Chrisem Barkerem.

Konieczne jest takie spojrzenie na nowoczesność, które uwzględnia perspektywę kolonialną i postkolonialną. W takim ujęciu jawi się ona jako układ współzależnych obszarów – transnarodowych i obejmujących lokalne uwarunkowania. Dlatego w studiach nad kulturą można zaobserwować tak zwany **zwrot transnarodowy**. Skłania on do wyobrażenia sobie „nowych rodzajów historii kultury odnoszących się do kwestii przemieszczania się ludzi, kapitału, działań, idei i instytucji, w obrębie konceptualnej przestrzeni narodu, ale także poza nią” (Robert Dixon). Ten „zwrot transnarodowy” będzie dominował w rozdziałach poświęconych filmom Farhadiego zrealizowanych za granicą oraz w partiach książki dotyczących jego aktywności w zakresie dyplomacji kulturalnej. Celem tej publikacji jest bowiem nie tylko poszerzenie i pogłębienie różnych aspektów obszaru refleksji naukowej nad działalnością artystyczną reżysera, ale również zwrócenie uwagi na jego zaangażowanie o charakterze dyplomatycznym.

Zagadnieniem autorstwa filmowego zajmuję się w III rozdziale książki, którego zawartość służy mi do zdefiniowania specyfiki twórczości A. Farhadiego jako autora filmowego. Przedstawiam w nim refleksję dotyczącą teorii filmu i kina autorskiego, poczynawszy od francuskiej Nowej Fali, przez koncepcje A. Laffaya, D. Bordwella i innych. Oprócz tej syntezy, zawieram w nim własne spostrzeżenia dotyczące odnowienia idiomu autorstwa w erze kina cyfrowego, odnosząc się do artykułu A. Astruca o *caméra-stylo*. Śledząc przeobrażenia w spojrzeniu na problem autorstwa, przychylam się do ujęcia „autora zewnętrznego filmu” jako reżysera filmu, czyli „realnego człowieka”, mającego określoną tożsamość narodową, kulturową i biograficzną. Takie ujęcie autorstwa filmowego znajduje uzasadnienie w dalszej części rozdziału (oraz kolejnych), w której prezentuję sylwetkę A. Farhadiego – jego pochodzenie, uwarunkowania pokoleniowe, edukację i praktykę filmową, teatralną i telewizyjną. Stanowi to punkt wyjścia do omówienia jego filmowego debiutu pełnometrażowego pt. *Taniec w pyle*.

Analityczna część mojej książki rozpoczyna się od IV rozdziału. Osią tej części, w kolejnych rozdziałach, są szczegółowe analizy i interpretacje oraz omówienie recepcji siedmiu

pełnometrażowych filmów autorstwa A. Farhadiego. Ich treść stanowią zasadnicze tematy i problemy pojawiające się w dziełach reżysera:

- modele męskości i kobiecości determinowane przez tradycję, patriarchalny kodeks obyczajowy oraz nowe wzorce płynące z Zachodu,
- wpływ prawa szariaty na wybory etyczne bohaterów,
- specyfika życia rodzinnego oraz instytucji małżeństwa w Iranie,
- konflikt między muzułmańską tradycją a nowoczesnymi wzorami życia,
- różnice ekonomiczne i klasowe dzielące społeczeństwo irańskie.

W rozdziałach tych omawiam również specyfikę formalną dzieł A. Farhadiego, odróżniającą je od innych filmów reprezentujących autorskie kino irańskie. Istotę jego artystycznego stylu dostrzegam w precyzyjnej dramaturgii, mającej swoje korzenie w europejskim dramacie literackim (zwłaszcza H. Pintera), w estetyce realizmu określającej filmowy język i przestrzeń diegetyczną, a także w intertekstualnym charakterze niektórych filmów (*Co wiesz o Elly*, *Klient*, *Rozstanie*) nawiązujących do kina gatunków (głównie do thrillera) oraz konkretnych utworów literackich (np. *Śmierć komiwojażera* A. Millera). Mojej własnej interpretacji każdego z filmów towarzyszy przedstawienie ich recepcji krytycznej – irańskiej, polskiej i światowej – co uważam za istotne ze względu na międzynarodowe sukcesy reżysera. Ponadto, omawiając okoliczności przyznania nagród dla niektórych filmów Farhadiego przedstawiam jego rolę jako kulturowego ambasadora, wpisującego się w nurt nowej dyplomacji publicznej,

Z uwagi na transnarodowy charakter niektórych filmów twórcy (*Przeszłość*, *Wszyscy wiedzą*), powstałych we Francji i Hiszpanii, rozdział VIII monografii poświęcam procesom zachodzącym na obszarze współczesnego kina światowego. Jest ono poddane regułom globalizacji, a jednocześnie otwarte na regionalną specyfikę oraz indywidualne osobowości twórcze reżyserów, czego dowodzi m.in. kariera Farhadiego. W ramach tej teoretycznej dygresji przywołuję definicje kina narodowego i transnarodowego, a jednocześnie staram się przekroczyć tę dualistyczną perspektywę, posługując się kategorią transwergencji (W. Higbe) oraz *Accented Cinema* (H. Naficy). Takie podejście wiąże się z podjętą przeze mnie próbą odpowiedzi na pytanie: czy Farhadi łamie czy też kontynuuje tradycję irańskiego kina autorskiego?

Finalizując konkluzje z części analitycznej książki, staram się podsumować co stanowi „podstawową strukturę twórczości” (określenie A. Lowella) A. Farhadiego, a także określić jego miejsce na nowej mapie kina światowego oraz relację stylistyki i tematyki jego filmów z konwencjami kina gatunków, tzw. ”polityką autorską” i kanonem porewolucyjnego kina irańskiego.

- Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

Początkowo moja praca naukowo-badawcza obejmowała głównie zagadnienia związane z historią kina i analizą oraz antropologią filmu. Stopniowo, w związku z różnorodną tematyką podejmowaną w obrębie mojej działalności dydaktycznej, obszar moich zainteresowań rozszerzał się, obejmując także inne zagadnienia ze sfery kultury, a szczególnie związane z jej tekstowym charakterem i semiosferą. W swoich pozostałych publikacjach podejmuję zagadnienia mieszczące się w następujących grupach tematycznych: a) historia kina, analiza filmu oraz antropologia filmu, b) wielokulturowość, interkulturowość, transkulturowość (zazwyczaj w ujęciu semiotycznym).

Chciałabym podkreślić, że **tematycznym uzupełnieniem mojego głównego osiągnięcia naukowego są inne publikacje dotyczące kina irańskiego**, które do czasu wydania mojej rozprawy doktorskiej (*Filmowe podróże Abbasa Kiarostamiego*, Kraków 2004, ss. 286) nie doczekało się w Polsce szerszego naukowego opracowania w formie książkowej. Poszczególne wątki związane z twórczością filmową czołowego reżysera Kiarostamiego pogłębiałam w osobnych artykułach np. *The image of Kurdistan in „The wind will carry us” by Abbas Kiarostami* (opublikowany w tomie pokonferencyjnym: International Conference on Kurdish Studies, Cracow, vol. 25, Kraków 2004, ss. 47 – 69). Kolejny z wątków podejmuję w tekście pt. *Croire en la réalité ou croire en l’image*, zgłębiającym aspekty autotematyczne filmu *Smak czereśni*. Został on opublikowany w tomie wydanym w języku francuskim pt. *Abbas Kiarostami – le cinéma à l’épreuve du réel*, pod redakcją Philippe’a Ragela (Université de Toulouse II – Le Mirail, 2008, ss. 65-70). W mojej pracy badawczej zajmowałam się także twórczością innych współczesnych reżyserów irańskich, analizując ją głównie z perspektywy antropologii kulturowej np. w rozdziale pt. *Samira Machmalbaf – między rzeczywistością a fikcją*, który ukazał się w tomie pt. *Reżyserki kina*, pod redakcją Małgorzata Radkiewicz (Kraków: Rabid 2005, ss. 47–69). Intertekstualnym aspektem twórczości A. Farhadiego poświęciłam artykuł pt. *Where is Anna? what happened to Elly?: Asghar Farhadi rewrites and re-veils Michaelangelo Antonioni* ([w:] *Studies on the Iranian World*, tom 2, red. Anna Krasnowolska, Renata Rusek-Kowalska, Kraków: Jagiellonian University Press, s. 277-288). W serii wydawniczej *Historia Kina* ukazały się dwa moje teksty poświęcone historii kinematografii irańskiej. Pierwszy z nich dotyczący lat 1950-1979 ukazał się jako część rozdziału XXVII pt. *Inne kinematografie wchodzącego w skład pracy zbiorowej pt. Kino epoki nowofalowej. Historia kina*, tom 3 (pod redakcją T. Lubelskiego, I. Sowińskiej i R. Syski, Kraków: Universitas 2015, ss. 1307-1321). Mój kolejny tekst (napisany wspólnie z M. Kucharczykiem) pt. *Kino irańskie we władzy ajatollahów* dotyczący kinematografii Iranu w latach 1980-2000, stanowi część 4 tomu powyższego cyklu wydawniczego (*Kino końca wieku*, red. T. Lubelski, I. Sowińska, Rafał Syska, seria: *Historia Kina*; tom 4, Kraków: Universitas, 2019, ss. 641-692.). W 2019 opublikowałam również artykuł pt. *Między pamięcią a historią – animowana rewolucja irańska*, („Kwartalnik Filmowy” nr 105-106, 2019, ss. 168-187), którego osią jest pełnometrażowy film animowany *Persepolis* (2007) autorstwa irańskiej artystki Marjane Satrapi i francuskiego reżysera Vincenta Paronnauda. Transnarodową twórczość irańskich dysydentów omawiam także w artykułach: *Transnational Dimensions of Iranian Cinema: “accented films by Mohsen Makhmalbaf* („Studia Migracyjne – Przegląd Polonijny” 2020, nr 3, ss. 61–84) oraz *Spóźniona zmysłowość w twórczości filmowej Mohsena Machmalbafa: Od apologii męskości heroicznej do kobiecych narracji alternatywnych – powrót do korzeni estetyki jako sposobu poznania* („Intercultural Relations” 2021 nr 5, ss. 50–82).

Kino interesuje mnie przede wszystkim jako wizualizacja różnych form definiowania i rozumienia człowieka w ujęciu kulturowym i egzystencjalnym. Dla przykładu, w publikacji, *Niemoralny moralista w młodopolskiej masce. Wokół „Dziejów grzechu” Waleriana Borowczyka*, opublikowanej w tomie pt. *Ciało i seksualność w kinie polskim*, pod redakcją S. Jagielskiego i A. Morstin-Popławskiej (Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego 2009, ss. 239-260) eksploruję kwestię transgresji w sferze erotyzmu, odnosząc się do polskiego

modernizmu. Perspektywę antropologiczną w spojrzeniu na kondycję bohaterów filmowych zastosowałam także w artykule pt. *Poverty – Spécialité de la maison of Polish cinema? Strategies and ideology in the representations of the economic crises in the films of Polish directors after the democratic transition (1989) until present*, zamieszczonym w 52 tomie „Etnologie Antropologie” *IMAGES (II) Images of the Poor. The Conference Proceedings*, pod redakcją V. Bernard i S. Oksay (Zürich-Berlin-Münster 2013, ss. 173-185).

W artykule *In the labyrinth of memory. Images of Warsaw Uprising of 1944*, (w: „Journal of Urban Ethnology” 2013 nr 11, Kraków, ss. 85-103) analizuję jak zmieniały się filmowe reprezentacje miasta Warszawy i jej mieszkańców w czasie powstania w 1944 roku w odniesieniu do zbiorowej pamięci Polaków (badania CBOS). Śledzę proces ukonstytuowania „miasta-tekstu”, który kształtowały narracje oraz inscenizacje filmowe oraz ścieżki narracyjne proponowane przez Muzeum Powstania Warszawskiego. Badam, w jakim stopniu ta konstrukcja „miasta-tekstu” odzwierciedla społeczną i geograficzną „realność” miejsca i wydarzeń.

W moim przekonaniu, dzieło filmowe jest szczególnie uwikłane w konteksty czasu i miejsca, ideologii i pragmatyki, oraz możliwe do zrozumienia tylko dzięki podejściu interdyscyplinarnemu. Z tego podejścia wypływa różnorodność wykorzystywanych metodologii (wśród nich: strukturalizm i semiotyka, poststrukturalizm, *gender studies*, postkolonializm), jak też eksplorowanych kontekstów (literatura, sztuki plastyczne, religia etc.). Takie interdyscyplinarne podejście wykorzystuję np. w analizie pt. „*Anniyan*” S. Shankara, czyli *hybrydyzacja i intertekstualność w dyskursie postkolonialnym*, opublikowanym w tomie: *Nie tylko Bollywood*, pod redakcją G. Stachówny i P. Piekarskiego (Kraków, 2009, ss. 445-474). W rozdziale pt. *Wspaniały świat Walta Disneya*, zawartym w książce *Autorzy kina amerykańskiego*, pod redakcją Łukasza Plesnara i Rafała Syski (Kraków, Rabid 2006, ss. 267-292), analizuję i interpretuję obecność wątków religijnych w filmach animowanych wytwórni Disneya oraz ich poszerzanie się od kręgu judeo-chrześcijańskiego w stronę innych tradycji (np. hinduizmu).

Poszerzenie moich zainteresowań naukowych o zagadnienia z zakresu kulturoznawstwa (przede wszystkim: wielokulturowość, interkulturowość i transkulturowość) wiąże się przede wszystkim z profilem badawczym jednostek naukowych, w których byłam i jestem obecnie zatrudniona: Instytutem Studiów Regionalnych, a od 2013 Instytutem Studiów Międzykulturowych. Po raz pierwszy zagadnienia te podjęłam w 2006 roku, w tekście pt. *Wielokulturowość dzieł filmowych w kontekście europejskim, północnoamerykańskich i bliskowschodnim*, który ukazał się w pracy zbiorowej pt. *Wzory wielokulturowości we współczesnym świecie*, której byłam współredaktorką (razem z Tadeuszem Palecznym i Karoliną Golemo, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2006, ss. 215-232). Po raz drugi problematykę tę podjęłam w artykule *Dialogi i awantury – międzykulturowe spotkania w przestrzeni sztuki*, stanowiącym rozdział książki *Dialog na pograniczach kultur i cywilizacji*, pod red. T. Palecznego i M. Banaś (Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego 2009, ss. 141-154). W odniesieniu do powyższego obszaru tematycznego, interesują mnie przede wszystkim transkulturowe estetyki oraz hybrydyczne tożsamości artystów tworzących na pograniczu kultur tradycyjnych i ponowoczesnych.

Przykładem studium estetyki transkulturowej reprezentowanej przez artystę-emigranta jest mój tekst *Nowe wcielenia flâneura. Postać emigranta i „pasożytnicza architektura” w twórczości Shahrama Entekhabiego*, opublikowany w tomie pt. *Miasto – między przestrzenią a koncepcją przestrzeni*, pod red. M. Banaszkiwicz, F. Czecha, P. Winskowskiego (Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego 2010, ss. 355-366).

Celem mojego artykułu *“The Orient” in Global Cultural Flow: the Case of Turkish Riviera* (w: *“Art Inquiry. Recherches sur les arts”*, Łódź: Łódzkie Towarzystwo Naukowe, 2013, volume XV, ss. 153-182) jest natomiast analiza złożoności kulturowego krajobrazu Riwiery Tureckiej, którego znaki i symbole – dawne i nowe - tworzą swoisty kolaż wartości, znaczeń, tradycji, obyczajów i instytucji. Rozpatruję kształtowanie przestrzeni publicznych w tym regionie z głównie perspektywy dyskursu orientalizmu Edwarda Saïda. Tematykę tę kontynuuję w artykule pt. *Model dysjunkcji w krajobrazach Riwiery Tureckiej* (w: *Więcej niż obraz*, red. nauk. E. Wilk, A. Nacher, M. Zdrodowska, E. Twardoch, M. Gulik, Gdańsk: Wydawnictwo Naukowe Katedra, 2015, ss. 135-145). Z uwagi na procesy globalizacyjne, turystyczne uniwersum jest w coraz większym stopniu areną interkulturowości. Analizując tę nową globalną ekonomię kulturową odwołałam się do modelu globalnej dysjunkcji A. Appadurajii, w której mamy do czynienia z rozchodzeniem się etnoobrazów, mediaobrazów, finansobrazów i ideobrazów. Dowodzę, że rozłączny przepływ tych krajobrazów wiąże się z semiotycznymi negocjacjami między turystami a lokalnymi mieszkańcami oraz nie wyklucza manifestacji nacjonalizmu tureckiego.

Mechanizmy społeczno-kulturowe zachodzące w warunkach wielokulturowości i międzykulturowości omawiam również w artykule pt. *Czy Smok Wawelski woli sushi? Semiosfera wizji wielokulturowego miasta XXI wieku w pracach artystycznych uczniów krakowskich szkół* („Edukacja Międzykulturowa” 2020 nr 1, s. 167-185), dowodząc, że wpływ interakcji kulturowych wiąże się z wzajemną wymianą znaków i dynamicznym procesem ponownego przypisywania im znaczeń.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Aktywność naukową realizowałam także poza Uniwersytem Jagiellońskim. W 2008 r. w ramach projektu Intensive Programme Erasmus byłam nauczycielem w dwutygodniowych warsztatach poświęconych komunikacji międzykulturowej organizowanych przez Uniwersytet w Rennes. W ramach programów *Lifelong Learning Programme Erasmus* oraz **Erasmus+ KA 103 Mobilność z krajami programu** (Staff Mobility) odbyłam 5 zagranicznych wyjazdów krótkoterminowych (1-tygodniowych) w celach dydaktycznych. Prowadziłam wykłady na İstanbul Üniversitesi w Istambule (2013, 2012, 2010) oraz Università degli Studi Roma Tre w Rzymie (2017), University of Malta (2018). We wszystkich przypadkach jednostką delegującą był Uniwersytet Jagielloński.

W 2014 odbyłam **zagraniczny semestralny staż teaching fellowship na University of Rochester** (Rochester NY, USA), w ośrodku *Skalny Center for Polish and Central European Studies*. W ramach stażu pracowałam przez 5 miesięcy na stanowisku *visiting lecturer*, prowadząc kurs *Polish Cinematography*. W listopadzie 2014 roku w ramach Polish Film

Festival organizowanym w Rochester przez Skalny Center prowadziłam spotkania z polskimi aktorami oraz amerykańską publicznością.

W roku 2017 byłam uczestniczką **projektu pn. „Idee jagiellońskie wobec współczesności”** (2017) finansowanego przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP ramach konkursu Dyplomacja Publiczna 2017 – komponent „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2017”. Projekt ten był realizowany przez Stowarzyszenie Cooperantis, którego jestem członkinią. Na projekt „Idee jagiellońskie wobec współczesności” złożyła się seria powiązanych programowo seminariów w Krakowie, Oxfordzie i Kijowie oraz współorganizowany przeze mnie (oraz innych członków zespołu) warsztat pt. *Building Social Cohesion by Cultural Heritage Understanding*, przeprowadzony w Sydney (Australia). Warsztat odbył się w ramach konferencji *ACCC 2017 Advancing Community Cohesion Conference* organizowanej przez Western Sydney University w dniach 20-22 listopada 2017.

Rezultatem moich wieloletnich zainteresowań naukowych semiotyką kultury jest udział w trzech projektach realizowanych poza Uniwersytetem Jagiellońskim. Celem naukowym tych projektów jest szczegółowa analiza artefaktów kultury będących ich przedmiotem oraz potwierdzenie uniwersalności badawczej metody semiotycznej. W 2011 r. koncepcję projektu **w ramach IV edycji Nagrody Województwa Małopolskiego „Ars Quarendi” otrzymałam nagrodę w kategorii PROJEKT jako członek zespołu *Mistrz i Uczeń* oraz nagrodę w kategorii *Mistrz*** (29 września 2011 r.). Obie nagrody zostały mi przyznane za wybitne działania na rzecz rozwoju i promocji kultury przez Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego (Departament Kultury i Dziedzictwa Narodowego). Celem projektu (którego byłam kierownikiem i wykonawcą) była próba skonstruowania „mapy” współczesnej kulturowej przestrzeni regionu utkanej z systemów znaków, kodów i symboli. Realizacja projektu polegała głównie na zastosowaniu metody semiotycznej oraz właściwej jej aparatury pojęciowej do analizy dawnych i współczesnych artefaktów kulturowych na obszarze Małopolski.

Rozpoczynając pracę nad projektem wyszliśmy z założenia, że małopolska mapa znaczeń i wyobrażenie o regionie jest wynikiem dwutorowego procesu. Jeden z jego nurtów to narracja odgórna, czyli sposób, w jaki oficjalni przedstawiciele Małopolski (władze województwa, departamenty promocji i turystyki regionu itp.) mówią o niej i tworzą jej wizerunek. Drugi nurt – oddolny – obejmuje działania, w których reprezentację regionu współtworzą narracje jego mieszkańców. Z uwagi na wielopoziomowość oraz dynamikę zmian zachodzących na obszarze regionu, doszłam do wniosku, że semiotyka kultury stanie się adekwatną perspektywą pozwalającą odpowiedzieć na pytanie: Jakie różnorodne systemy znakowe, symbole, kody i mitologie konstytuują obecnie kulturowy wymiar obszaru określanego mianem „Małopolska”? Semiotyka kultury była dla naszego zespołu podstawowym paradygmatem, lecz zawarte w tomie analizy są rezultatem badań prowadzonych przy użyciu kilku metod i wielu źródeł, zarówno wtórnych jak i pierwotnych. W konsekwencji, integralnym elementem naszego projektu były badania terenowe, a konkretnie etnografia wizualna – podróże po obszarze Małopolski i wykonywanie fotografii, które stały się elementem wybranych rozdziałów. Zaangażowanie do realizacji projektu autorów zajmujących się badawczo poszczególnymi aspektami podjętej w projekcie problematyki (np. antropologia turystyki, kultura materialna

Podhala) pozwoliło na pogłębienie wybranych wątków oraz dialogiczny charakter całości tomu.

Owoce projektu stała się książka pt. *Semiotyczna mapa Małopolski*, która ukazała się w 2015 roku. Na tom pod moją redakcją składa się 11 powiązanych tematycznie rozdziałów. Jestem współautorką ośmiu rozdziałów, samodzielną autorką jednego z nich (ich lista znajduje się w wykazie osiągnięć naukowych).

Wykorzystanie osiągniętych wyników: Tom *Semiotyczna mapa Małopolski*, pomimo tego, że jest wynikiem badań z konkretnego regionu, jednocześnie może być „mapą” po współczesnej semiotyce i sposobach wykorzystania jej narzędzi. Z powyższych względów książka to może stanowić podręcznik do kursów poświęconych semiotyce kultury, brandingowi regionalnemu i turystyce kulturowej. Efekty badań zawarte w rozdziale *Galicja for ever – nostalgiczny sen o utraconej Arkadii, moda na monarchię czy atrakcja turystyczna? zostały wykorzystane podczas konsultacji z organizatorami wystawy pt. *Mit Galicji*. Ekspozycja zorganizowana była przez Międzynarodowe Centrum Kultury w Krakowie oraz Wien Museum we Wiedniu w dniach 10.10.2014-08.03.2015. Fragmenty rozdziału napisanego przeze mnie wspólnie z Karoliną Golemo znalazły się w katalogu do wystawy, zaś wykonane przez nas zdjęcia **wzbogaciły sekcję wystawy pt. *Galicja po Galicji*** – poświęconej współczesnym odsłonom tego historycznego mitu. Wystawa prezentowana była także we Wien Museum w 2015 roku.*

Wybrane wątki badawcze, które znalazły się we wspomnianym powyżej rozdziale książki rozwinęłam później w wykładzie pt. *Galician genius loci and the „Galician” denominative re-activated: nostalgic dream about a lost Arcadia, or just signs for sale?* Wykład ten wygłosiłam podczas wystąpienia na **symposium pt. *Galicia Forever? What is left of the former Habsburg province?*** zorganizowanym przez oddział Polskiej Akademii Nauk we Wiedniu w 11 czerwca 2015 roku. Poszerzona wersja mojego referatu, w tłumaczeniu na język niemiecki, ukazała się pt. *Die Wiedergeburt von Galizien: Nostalgischer Traum eines verlorenen Arkadiens oder Verkaufsprodukt*, w roczniku Polskiej Akademii Nauk we Wiedniu „Jahrbuch des Wissenschaftlichen Zentrums der Polnischen Akademie der Wissenschaften in Wien” (Band 6: 2015, Wiedeń, ss. 151-170).

W roku 2013 wzięłam udział w **projekcie pt. *Nie Bądź Głuchy na Kulturę. Analiza szans i barier dla uczestnictwa Głuchych w życiu kulturalno-artystycznym***. Projekt trwający od czerwca 2013 do grudnia 2014, finansowany był ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu Obserwatorium kultury. Realizatorami projektu była Krakowska Fundacja „Między Uszami” oraz firma Far Beyond Business¹. Celem projektu było zbadanie tzw. „Kultury Głuchych”, której specyfika przejawia się w postrzeganiu głuchoty jako sposobu życia i elementu tożsamości. Był to pierwszy tego typu projekt przeprowadzony w Polsce na skalę ogólnokrajową, prowadzony równolegle na dwóch płaszczyznach: naukowej oraz kulturalnej. Za stronę naukową projektu odpowiedzialny był zespół badawczy z Uniwersytetu Jagiellońskiego, którego byłam członkiem. Nasz zespół badał Kulturę Głuchych poprzez analizę dotychczasowej działalności instytucji i organizacji kulturalnych na rzecz osób głuchych. Najważniejsze cele projektu dotyczyły analizy

¹ <http://www.kulturagluchych.pl/>

dotychczasowej działalności instytucji i organizacji kulturalnych na rzecz osób głuchych, oraz analizy tworzonych przez nich różnych form artystycznych. Badania miały charakter opisowy a ich metodologia obejmowała: wywiady indywidualne, wywiady fokusowe z osobami głuchymi, *desk research* oraz analizę semiotyczną. Dokonano analizy obowiązujących w Polsce ram instytucjonalnych oraz podejmowanych przez instytucje publiczne i organizacje pozarządowe inicjatyw wpływających na aktywność kulturalną osób niesłyszących. Zebrane dane pozwoliły określić, jaka jest rola instytucji publicznych w zakresie aktywizacji artystyczno-kulturalnej osób niesłyszących w Polsce oraz jakie są działania organizacji pozarządowych w tym obszarze. Celem zespołu badawczego było również zweryfikowanie dobrych praktyk w zakresie dotychczasowej działalności artystyczno-kulturalnej na rzecz osób głuchych, jak również barier programowych i systemowych utrudniających realizację działań na rzecz osób głuchych.

Moje zadanie polegało na strukturalno-semiotycznej analizie twórczości wybranych polskich artystów niesłyszących. Ich dzieła podzieliłam na kilka kategorii: malarstwo, grafika, fotografia artystyczna, rysunek, poezja migana, migane *storytelling*, opowiadania, poezja. Celem mojej analizy była charakterystyka cech dystynktywnych twórczości artystycznej osób niesłyszących i próba wyznaczenia kanonu tej twórczości. Badanie to miało charakter analizy źródeł zastanych. Analiza semiotyczna realizowana była w dwóch kontekstach analitycznych. W pierwszym, ikonograficznym celem było rozpoznanie, opis i klasyfikacja pewnych stałych tematów i motywów, a zwłaszcza symboli; oraz wskazanie kontekstu kulturowych, w którym dzieło powstało i funkcjonuje. W drugim kontekście - systemowym, analizowałam oraz interpretowałam wybrane dzieła jako element sytuacji estetycznej budowanej przez relacje: dzieło sztuki – artysta odbiorca – świat człowieka – system wartości. Reasumując, w analizie prac reprezentujących poszczególne kategorie podjęłam próbę odpowiedzi na pytania: Czy artyści niesłyszący przejawiają specyficzny sposób widzenia świata? Czy w ich pracach można dostrzec pewne cechy dystynktywne?

Wykorzystanie osiągniętych wyników: Rezultaty badań przeprowadzonych w czasie projektu zostały przedstawione w formie raportu naukowego, który został udostępniony w Internecie².

- red. Ewa Mazurek, Bartosz Kosiński, *Raport. Analiza szans i barier dla uczestnictwa osób głuchych w życiu kulturalno-artystycznym*, Kraków 2014, ss.139, ISBN 978-83-63278-34-2.

Moja analiza stała się raportem cząstkowym powyższego raportu finalnego. Dodatkowo powstało 7 „Snapshotów”, czyli streszczeń raportu wraz z wnioskami i rekomendacjami dla 7 różnych grup odbiorców. Raport naukowy i snapshoty są dostępne w języku polskim oraz w języku angielskim na stronie internetowej projektu³. Wprowadzenie do snapshotów zostało również zrealizowane w formie filmów wideo z lektorem Polskiego Języka Migowego (PJM) do wersji polskiej oraz z lektorem International Sign (IS) do wersji angielskiej⁴. Efektem przeprowadzonych badań stał się również katalog rekomendacji dla różnorodnych instytucji

² <http://www.kulturagluchych.pl/photos/cms/PDF/Raport%20AS.pdf>

³ <http://www.kulturagluchych.pl/m/58-Wyniki-badan>

⁴Raport i snapshoty w języku angielskim znajdują się na stronie internetowej: <http://www.kulturagluchych.pl/m/55-English>.

(m.in. domów kultury, organizacji pozarządowych, muzeów), służący docelowo zwiększeniu udziału osób głuchych w życiu kulturalnym i artystycznym.

Formą popularyzacji rezultatów poszukiwań badawczych przeprowadzonych w ramach projektu *Nie Bądź Głuchy na Kulturę* był popularno-naukowy pt. „Kultura Głuchych”, Wyniki swoich badań zaprezentowałam także na Festiwalu Poezji Miganej zorganizowanym przez Krakowską Fundację Rozwoju Edukacji Nieśłyszących im. Marka Mazurka „Między Uszami” w dniu 28 czerwca 2014 w Krakowie, w Centrum Kultury Rotunda. Po raz drugi, rezultaty moich badań przedstawiłam w referacie pt. *Semiotyczna oraz ikonograficzna analiza dzieł artystów Głuchych* wygłoszonym na Pierwszej Międzynarodowej Konferencji *Jak rozumieć sztukę głuchych?*. Konferencja została zorganizowana przez Grupę Artystów Głuchych (GAG) przy współpracy z Zachętą – Narodową Galerią Sztuki w Warszawie w dniu 7 listopada 2015.

Sukces projektu *Nie Bądź Głuchy na Kulturę*. (...) skłonił nasz zespół naukowy do zainicjowania kolejnego przedsięwzięcie projektowego o podobnym charakterze, pn. ***Nie Bądź Ślepy na Kulturę. Uczestnictwo osób niewidomych w życiu kulturalno-artystycznym na przestrzeni lat 1989-2014***. W projekcie tym uczestniczyłam jako wykonawca (dofinansowanie: Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego). Został on zrealizowany w latach 2015-2016 przez Fundację Badań i Praktyk Społecznych, która na co dzień zajmuje się pracą z osobami niewidzącymi oraz firmę Far Beyond Business. Patronat nad projektem objęły: Narodowe Centrum Kultury, Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych, Polski Związek Niewidomych-Okręg Śląski oraz „Pochodnia – Magazyn Społeczny Polskiego Związku Niewidomych”⁵. Celem projektu było zbadanie aktualnych możliwości odbioru sztuki przez osoby niewidome w Polsce oraz zmian zachodzących w polskich instytucjach kultury w zakresie udostępniania ich zbiorów osobom niewidomym. W mojej części raportu zajęłam się analizą uwarunkowań oraz cech dystynktywnych twórczości literackiej, muzycznej i teatralnej osób niewidomych w Polsce w latach 1989-2014. W części dotyczącej twórczości literackiej skoncentrowałam się na utworach niewidomych poetów opublikowanych w monograficznych tomikach wierszy oraz na utworach zawartych w antologii pt. „*Przydział na świat*” (1993). Tom ten jest pierwszą na polskim rynku wydawniczym publikacją o charakterze zbiorowym wyrażającej życie człowieka niewidomego we współczesnej Polsce. Przeprowadzone przeze mnie semantyczne analizy tekstów zmierzały przede wszystkim do wyłonienia najważniejszych i najczęściej się powtarzających znaczeń. Na podstawie wyłonionych pól semantycznych podjęłam próbę zrekonstruowania przekonań twórców oraz ich interpretacji kluczowych kategorii poznawczych. W swoich badaniach miałam także na uwadze fakt, że analiza tekstu nawiązuje do hermeneutyki, czyli sztuki rozumiejącej interpretacji, która zmierza do odkrycia głębokiego sensu i umieszczenia go w szerszym kontekście społecznym, światopoglądowym itp. Tradycja hermeneutyczna nakazuje odwołanie do nie tylko do specyfiki języka, ale także kontekstu powstania utworu i sytuacji autora. Z tego względu, w procesie analizy odwoływałam się także do życiorysów wybranych autorów. Założyłam, także, że interesujące badawczo może okazać się prześledzenie za pomocą materiału poetyckiego indywidualnych historii życia poszczególnych twórców (poziom indywidualny studiów biograficznych). Materiał badawczy, który poddałam analizie jest zróżnicowany pod względem warsztatu artystycznego: zawiera się

⁵ <http://kulturaslepych.farbb.com/>

w przedziale od twórczości amatorskiej – do w pełni profesjonalnej. Moja analiza potwierdziła, że utwory literackie mogą być cennym źródłem wiedzy o przebiegu procesów orientacyjno-poznawczych u ich autorów oraz charakterze sfery emocjonalno-motywacyjnej.

Kolejne części mojego raportu zostały poświęcone: a) działalności niewidomych muzyków i piosenkarzy oraz najnowszym rozwiązaniom innowacyjnym w zakresie znoszenia barier osób niewidomych w sferze muzyki, b) niewidomym w teatrze: na widowni i na scenie c) twórczości plastycznej osób niewidomych. W moich badaniach poświęciłam uwagę nie tylko procesowi kreacji osób niewidomych i jej efektom, ale także recepcji ich utworów. Chciałam zbadać, czy jest ona odbierana bez protekcyjizmu i etykietowania czy też postrzegana (zwłaszcza przed krytyków literatury) poprzez pryzmat niepełnosprawności wzrokowej jej autorów. Zbadałam także jak wygląda kwestia integracji środowiska artystycznego twórców niewidomych.

Wykorzystanie osiągniętych wyników: W ramach projektu opublikowanych zostało 7 raportów cząstkowych, które przedstawiają szczegółowo zebrane materiały w kolejnych procesach badawczych (m.in. wywiady w grupach fokusowych, wywiady indywidualne, badania kwestionariuszowe, analiza semiotyczna). Raport finalny, który został udostępniony w Internecie jest syntezą wszystkich raportów cząstkowych. Został on uzupełniony o rekomendacje działań względem ułatwienia osobom niewidzącym uczestniczenia w kulturze.

- red. Bartosz Kosiński, *Nie Bądź Ślepy na Kulturę: Uczestnictwo osób niewidomych w życiu kulturalno-artystycznym na przestrzeni lat 1989-2014. Raport finalny*, Kraków 2016, ISBN 978-83-63278-60-1, ss. 314.

Mój raport cząstkowy znalazł się w cz. 4 raportu finalnego (ss. 136-222). Wyniki naszego projektu zostały także wykorzystane w tzw. snapshotach. Są to krótkie, kilkustronicowe opracowania skierowane dla różnych grup – dziennikarzy, organizacji pozarządowych, instytucji kultury, które przedstawiają badany przez nas problem z ich perspektywy, skupiając się na kluczowych kwestiach i analizując poszczególne zagadnienia w prostszej formie.

W 2022 roku jako członkini Stowarzyszenia na Rzecz Rozwoju Społecznego i Dialogu Międzykulturowego – COOPERANTIS udzieliłam **konsultacji eksperckich w zakresie dziedzictwa kulturowego regionu** podczas organizacji i przygotowania konferencji naukowej „Przestrzeń oswojona / nasza / bezpieczna. Co to znaczy zamieszkiwać?”. Konferencja była zorganizowana przez **Miejski Dom Kultury w Stalowej Woli** przy współpracy z Instytutem Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Jagiellońskiego i odbyła się w dn. 9 – 10.09.2022 r. w Stalowej Woli. Ponadto, na konferencji wygłosiłam referat pt. "Mobilne semiofery i wędrowny *genius loci*." Tematyka obrad obejmowała strategię zachowania i ochrony szeroko rozumianego dziedzictwa kulturowego. Konferencja umożliwiła uczestnikom spotkanie z lokalną historią i tradycjami. Była również okazją do poznania sposobów promocji i zasad ochrony produktu regionalnego. Prezentacje przeprowadzone w formie *case studies* umożliwiały zrozumienie wybranego fenomenu oraz przeprowadzenie dyskusji w szerszym kontekście. Było to możliwe dzięki mechanizmowi grantowemu Mechanizm Finansowy Europejskiego Obszaru Gospodarczego (MF EOG) 2014-2021, Norweski Mechanizm Finansowy, Island, Liechtenstein, Norway Grants.

Z Miejskim Domem Kultury w Stalowej Woli współpracowałam również w projekcie pod nazwą „Przebudowa i wykonanie prac konserwatorskich w Miejskim Domu Kultury w Stalowej Woli celem efektywnego wykorzystania dziedzictwa kulturowego”. Jego efektem była publikacja: M. Gruchota, red., *Kościuszko z Machowa i inni: antologia godek lasowiackich*, M. Gruchota, red., opracowanie: Patrycja Laskowska-Chyła, Beata Lorens, Elżbieta Wiącek. Tom został wydany przez Miejski Dom Kultury w Stalowej Woli, 2022. Projekt dofinansowano ze środków: Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Instytutu Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego w ramach Funduszu Patriotycznego – edycja Niepodległość po polsku. Antologia została wypromowana podczas kilku spotkań autorskich z publicznością z województwa podkarpackiego i obecnie jest dostępna online w otwartym dostępie pod adresem: <https://dziedzictwomdk.pl/files/antologia/Antologia.pdf>

Relacja ze spotkania autorskiego: <https://mbp.tarnobrzeg.pl/19-newsflash/2086-kosciuszko-z-machowa-i-inniantologia-godek-lasowiackich-spotkanie-autorski>

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę i sztukę.

A) INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH DYDAKTYCZNYCH

Regularne obowiązki dydaktyczne podjęłam wkrótce po uzyskaniu stopnia doktora, w 2005 r. jako asystent w Instytucie Studiów Regionalnych Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prowadziłam tam zajęcia z przedmiotów: *Międzykulturowe aspekty komunikacji filmowej* (autorski wykład), *Porównawcza antropologia kulturowa* (ćwiczenia), *Kobieta w kulturze* (autorski wykład), *Postmodernizm: kondycja – dyskurs – kulturowa dominanta* (autorski wykład), *Warsztaty kreatywnego pisania* (wykład i ćwiczenia). Od 2006 roku prowadziłam także zajęcia dydaktyczne w Instytucie Sztuk Audiowizualnych UJ tj. : *Krytyka filmowa* (ćwiczenia), *Analiza filmu* (ćwiczenia), *Historia filmu* (wykład).

Od 2013 r. do chwili obecnej jestem zatrudniona w Instytucie Studiów Międzykulturowych UJ, gdzie prowadzę zajęcia na kierunku kulturoznawstwo (oraz obecnie na kierunku relacje międzykulturowe) w języku polskim i angielskim. Moje zajęcia w j. polskim obejmują przedmioty takie jak: m. in. *Główne tendencje i kierunki w dziejach sztuki*, *Translatorium kulturoznawcze* (konwersatorium), *Semiotyka kultury*, *Postmodernizm*, *Wielokulturowość Małopolski*. Moją wiedzę i doświadczenia badawcze z zakresu kina irańskiego oraz semiotyki wykorzystuję podczas prowadzenia zajęć w j. angielskim - *Iranian Cinema as a Form of Cultural Modernity*, oraz *Decoding Culture*, w których uczestniczą również studenci zagraniczni. W latach 2015-2017 prowadziłam kurs *Understanding Cultures* na studiach International Relations and Area Studies (UJ). W 2019 r. w Instytucie Rosji i Europy Wschodniej prowadziłam autorski wykład pt. *Historia i współczesność cywilizacji tureckiej*. Ponadto, w 2009-2012 pracowałam jako wykładowca w Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza-Modrzewskiego, gdzie prowadziłam kurs poświęcony komunikacji audiowizualnej oraz kinu Bliskiego Wschodu.

Obecnie w Instytucie Sztuk Audiowizualnych Uniwersytetu Jagiellońskiego prowadzę wykłady z kursów: *Historia filmu niemego* oraz *Językoznawstwo i semiotyka*.

Powyższe wykłady i konwersatoria prowadziłam na studiach pierwszego i drugiego stopnia, stacjonarnych i zaocznych. Wśród wspomnianych kursów znajdują się moje autorskie wykłady monograficzne oraz przedmioty fakultatywne.

Począwszy od 2006 roku regularnie prowadzę seminarium licencjackie na kierunku kulturoznawstwo międzynarodowe. Dotychczas wypromowałam 63 prace licencjackie.

W celu podniesienia własnych kwalifikacji w zakresie dydaktyki w roku akademickim 2007/2008 ukończyłam kurs *Ars Docendi*, którego celem jest doskonalenie umiejętności dydaktycznych nauczycieli akademickich UJ. Kolejnym ukończonym przeze mnie szkoleniem był kurs języka angielskiego realizowany w ramach projektu POWER "*Ars Docendi - rozwój kompetencji dydaktycznych kadry Uniwersytetu Jagiellońskiego*" (czerwiec 2018).

Efekty mojej pracy badawczej nad tomem *Semiotyczna mapa Małopolski* wykorzystałam w **projekcie zespołowym pt. „Relacje Międzykulturowe w Turystyce”** (w skrócie ReMiT), **którego celem była realizacja nowatorskiej specjalizacji** o tej samej nazwie. Specjalizacja ta została laureatem konkursu Narodowego Centrum Badań i Rozwoju na innowacyjny program kształcenia. W październiku 2017 roku, specjalizacja ta stała się częścią programu studiów w Instytucie Studiów Międzykulturowych UJ i była jedyną specjalizacją w Polsce tworzoną we ścisłej współpracy z doświadczonymi pracodawcami z branży turystycznej⁶. Celem projektu było dostosowanie wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych studentów studiów magisterskich na kierunku „Relacje międzykulturowe” do potrzeb rynku pracy. Projekt przyczynił się do realizacji celu szczegółowego POWER 2014-2020 dla działania 3.1 dot. podniesienia kompetencji osób uczestniczących w edukacji na poziomie wyższym odpowiadających potrzebom gospodarczym, rynku pracy i społeczeństwa poprzez kompleksowe opracowanie i realizację wspólnie z przedstawicielami programów kształcenia odpowiadających na potrzeby i prognozy rynku pracy oraz otoczenia społeczno-gospodarczego. Beneficjentami projektu byli studenci II stopnia studiów stacjonarnych nowoutworzonej specjalizacji ReMiT, obejmującej cały cykl kształcenia 2017-2019 na kierunku „Relacje międzykulturowe”. ReMiT wpisuje się w priorytety rozwoju i zapotrzebowanie branży w regionie. W ramach projektu wspólnie z dr Moniką Rydiger z Międzynarodowego Centrum Kultury w Krakowie napisałam skrypt do kursu pt. „Wielokulturowość Małopolski” stanowiącego część programu kształcenia tej nowatorskiej specjalizacji.

Opieka naukowa nad doktorantami

1. W latach 2014-2016 sprawowałam opiekę naukową nad doktorantem Tomaszem Marcinem Wroną w charakterze promotora pomocniczego. Przewód doktorski pana Tomasza Marcina Wrony został otwarty na IX zwyczajnym posiedzeniu Rady Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego w roku akademickim 2013/2014, w dniu 17 czerwca 2014. Tytuł rozprawy doktorskiej: *Plakat jako tekst kulturowy*.

⁶ https://ism.uj.edu.pl/pl_PL/remit/opis

Mechanizmy socjotechniczne, mitologii i narracje wykorzystane w plakatach perswazyjnych produkowanych przez rząd III Rzeszy Niemieckiej w latach 1933-1945.

2. Od 2016 do 2019 roku sprawowałam opiekę naukową nad doktorantką Edytą Łubińską w charakterze promotora pomocniczego. Przewód doktorski pani Edyty Łubińskiej został otwarty na IX zwyczajnym posiedzeniu Rady Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego w roku akademickim 2016/2017, w dniu 17 października 2016. Tytuł rozprawy doktorskiej: *Symbolika współczesnych rytuałów przejścia u ludu Zande Mbomou z Republiki Środkowoafrykańskiej.*

3. Od 2021 roku jestem członkinią Komitetu Doktorskiego w Szkole Doktorskiej Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego. Sprawuję opiekę naukową w charakterze konsultanta nad pracą doktorską Fatmy Edemen *Re-imagining Kurdish Identity Through Kurdish Film Festivals in Europe.* Wykonuję również recenzje dla Komisji Rekrutacyjnej Programów Doktorskich w Szkole Doktorskiej Nauk Humanistycznych.

B) INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH ORGANIZACYJNYCH

W latach 2005-2008 byłam opiekunem Koła Naukowego Studentów Kulturoznawstwa Międzynarodowego. W latach 2005-2007 pełniłam funkcję sekretarza komisji rekrutacyjnej Instytutu Studiów Regionalnych. W kolejnych latach kilkakrotnie uczestniczyłam w pracach instytutowej Komisji Rekrutacyjnej, a w 2015 roku byłam członkiem zespołu egzaminacyjnego dla kandydatów zagranicznych na Wydział Studiów Międzynarodowych i Politycznych UJ.

Istotnym dla mojej jednostki macierzystej obszarem działalności pozanaukowej jest moje zaangażowanie w budowanie relacji międzynarodowych z innymi podmiotami akademickimi. W latach 2007-2013 byłam koordynatorem instytutowym programu Erasmus Sokrates w Instytucie Studiów Regionalnych UJ. W ramach mojej działalności koordynowałam wyjazdy i pobyty studentów wyjeżdżających zagranicę oraz pobyt studentów z zagranicy na Uniwersytecie Jagiellońskim. Kilkakrotnie odbyłam wyjazdy monitoringowe (Istanbul University, Universidad de Sevilla). Po dwuletniej przerwie, od roku 2015 do chwili obecnej ponownie pełnię funkcję koordynatora instytutowego programu Erasmus+ w Instytucie Studiów Międzykulturowych UJ. W latach 2010-2022 zorganizowałam kilkanaście wykładów gościnnych pracowników uniwersytetów partnerskich Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych, m. in. z udziałem wykładowców:

prof. Jesus Ventura Fernandez, Universidad de Sevilla, Hiszpania – 2012
 dr Milena Gammaitoni, Università degli Studi Roma Tre, Rzym, Włochy – 2015
 prof. Obdulia Taboadela Álvarez, Universidad de A Coruña, Hiszpania – 2016
 prof. Masato Karashima, Kobe University, Japonia – 2017
 dr Milena Gammaitoni, Università degli Studi Roma Tre, Rzym, Włochy – 2017
 prof. George Cassar, dr Marie Avellino, University of Malta – 2017
 prof. Gideon Aran, The Hebrew University, Jerusalem – 2018

W 2019 roku otrzymałam od Rektora UJ **nagrodę zespołową III stopnia za osiągnięcia organizacyjne** (koordynacja programu Erasmus+).

W listopadzie 2019 roku uczestniczyłam jako moderator i dyskutant w międzynarodowych warsztatach - the Hasekura League International Student/PhD Candidate

Workshop Globalization and Cultural Heritage: East - West Perspective organizowanych przez Tohoku University oraz Instytut Studiów Międzykulturowych. Warsztaty były organizowane z okazji 100 rocznicy ustanowienia relacji dyplomatycznych między Polską a Japonią.

C) INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH POPULARYZUJACYCH NAUKĘ

Często angażuję się w różne inicjatywy promujące naukę i sztukę. Współpracowałam jako prelegentka z organizatorami Międzynarodowego Festiwalu Filmu Filozoficznego, z Powiatową Biblioteką w Olkuszu, Kurdyjskim Centrum Informacji i Dokumentacji, z Małopolskim Ogrodem Sztuki, z Muzeum Narodowym w Krakowie, Stowarzyszeniem INTERKULTURALNI PL oraz z Polskim Instytutem Sztuki Filmowej.

Publikacje popularyzatorskie i wywiady:

> *Kultura Głuchych*, (współautorstwo z Franciszek Czech), „Znak” październik 2014, nr 713, ss. 40-47. Artykuł dostępny także w wersji online:

<http://www miesiecznik.znak.com.pl/15342/kultura-gluchych>

> *Zaprzysiężone dziewice*, „Dialog Pheniben” nr 15, 2014, ss. 96 – 101.

Artykuł dostępny także w wersji online:

http://dialogpheniben.pl/wp-content/uploads/2014/12/15_DIALOG_01_112_WEB-1.pdf

> *Łapacz snów*, „Dialog Pheniben” nr 16 październik-listopad-grudzień 2014, ss. 26-37.

Artykuł dostępny także w wersji online:

http://dialogpheniben.pl/wp-content/uploads/2015/02/16_DIALOG_WEB.pdf

> *Tam, gdzie kobiecość to przekleństwo*, „Dialog Pheniben” nr 7, 2012, ss. 50-53.

> recenzja filmu A. Kiarostamiego „Copie conforme”: *W labiryncie autentycznych kopii*, s. 22, „Ekran” nr 3-4, 2011.

> *Między estetyką a tabu – o plakacie festiwalu Misteria Paschalia*; wywiad udzielony *Małgorzacie Gadomskiej 29 marca 2010*, opracowanie: Anna Ustarbowska. Wywiad znajduje się na stronie <https://www.liturgia.pl/Miedzy-estetyka-a-tabu/> Wydawcą serwisu Liturgia.pl jest Fundacja Dominikański Ośrodek Liturgiczny.

> *The Polish Film School. Its Genesis and Development*, w: „Edinburgh Review” 121, Made in Poland. New writing from Poland,” Cromvell Press Ltd 2007, tłum. na j. ang. David Malcom, ss.135-145.

> Publikacje internetowe towarzyszące projekcie pt. *Transkultura* prowadzonym przez Galerię Bunkier Sztuki w Krakowie. Projekt ten, rozwijany w latach 2006-2008, obejmował cykl kilku wystaw (kuratorka: Magdalena Ujma) podejmujących kwestie tożsamości mieszkańców Europy w czasach postępującej globalizacji. Na stronie internetowej Galerii Bunkier Sztuki ukazały się moje dwa artykuły dotyczące artystów eksponujących swoje prace w ramach projektu: Shahrama Entekhabiego (wystawa: *It's been a long way, Baby...*) oraz Weal'a Shawky (wystawa: *Droga Czterdziestu Dni. Kultura wody – kultura suszy*).

Wykłady publiczne:

> Wykład pt. *Czy sztuka może wpływać na losy świata?*, przeprowadzony dla Fundacji Uniwersytet Dzieci, Kraków 27 stycznia 2018

<https://uniwersytetdzieci.pl/zajecia/wyklad/2144>

- > Wprowadzenie do filmów *Moje własne Idaho* reż. G. van Santa oraz *Madame Butterfly* Davida Croenberga w Bunkrze Sztuki w ramach X Międzynarodowego Festiwalu Filmu Filozoficznego, Kraków 27 maja 2016
- > Wykład pt. *Spotkania orla z półksiężycem: poselstwa i przymierza, walki i dyplomacja, transakcje i podróże. Relacje polsko-tureckie na przestrzeni wieków, w ramach sympozjum pt. IX Wieczór z prymasem Andrzejem Krzyckim, 10 września 2016, Krzycko Wielkie, <http://krzycki.com.pl/ix-wieczor-z-prymasem-andrzejem-krzyckim-10-wrzesnia-2016-r-andrzej-krzycki-a-stosunki-polsko-tureckie/>*
- > Wykład i warsztaty poświęcone funkcjonowaniu stereotypu w kontaktach międzygrupowych i międzykulturowych, w ramach w festiwalu INTERKULTURALIA 2015, organizowanym przez INTERKULTURALNI PL, Kraków 29 września 2015
- > Wykład pt. *Znaki i symbole. O analizie twórczości plastycznej osób niesłyszących* wygłoszony w ramach Festiwalu Poezji Miganej – pierwszy w Polsce festiwal promujący Kulturę Głuchych. Organizator: Fundacja Między Uszami im. Marka Mazurka, 28 czerwca 2014, Kraków, Klub Rotunda; http://krakow.pl/aktualnosci/95341,33.komunikat.festiwal_poezji_miganej_w_krakowie.html
- > Wykłady pt. *Od jaskini do galerii. Oblicza sztuki na przestrzeni wieków oraz Film jako przestrzeń kultury* w Powiatowej Bibliotece w Olkuszu, 15 maja 2014. Spotkania zostały zorganizowane przez olkuską Bibliotekę w ramach Wykładów Otwartych Studiów Międzykulturowych Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. <http://przeglad.olkuski.pl/index.php/kultura/wszystkie-kultura/biblioteka/9495-2014-03-27-10-37-26>
- > Udział w projekcie edukacyjnym pt. *Mistrzowie Sztuki Nowoczesnej*, zainaugurowanym w październiku 2013 roku. Projekt obejmował cykl 13 otwartych spotkań, poświęconych wybitnym artystom dwudziestego wieku. Mój udział w projekcie polegał na przygotowaniu merytorycznym projektu oraz wygłoszeniu 12 prelekcji. Moje wystąpienia stanowiły wstęp do projekcji filmów dokumentalnych – wideobiografii wybranych artystów współczesnych. Spotkania składające się na powyższy projekt edukacyjny odbywały się w Małopolskim Ogrodzie Sztuki w Krakowie, w kawiarni Pauza In Garden. Patroni projektu: Muzeum Narodowe w Krakowie, Krakowskie Biuro Festiwalowe, TVP Kultura oraz Magazyn Portal Kulturalny. Projekt trwał od 2 października 2013 roku do 15 stycznia 2014 roku. <http://www.tvp.pl/kultura/patronaty-tvp-kultura/mistrzowie-sztuki-nowoczesnej-w-pauzie-in-garden/12497428>
- > Prelekcja *Scenariusze i taśmy na gilotynie* wygłoszona przed filmem irańskim pt. *Więzienie dla kobiet* (2002) M. Hekmat w ramach 9 edycji SLOT Art Festival pt. „SALAM IRAN” zorganizowanym przez Stowarzyszenie Lokalnych Ośrodków Twórczych. Festiwal odbył się w Krakowie, w Centrum Kultury Rotunda, w dniach 13 – 14 kwietnia 2013 <http://bliskiwschod.pl/2013/04/9-slot-fest-salam-iran/>
- > Prelekcje przed filmami: *Eroica* A. Munka i *Kanał* A. Wajdy w ramach projektu „Akademia Polskiego Filmu”. Projekt powstał z inicjatywy Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej i był koordynowany przez Zakład Kulturoznawstwa Akademii Krakowskiej im. A. F. Modrzewskiego, Kraków 15.12.2011. <http://www.akademiapolskiegofilmu.pl/pl/akademia-polskiego-filmu/wykladowcy/dr-elzbieta-wiacek/38>

Witold

> Prelekcja przed filmem *Kung Fu Panda* (2008) reż. M. Osborne i J. Stevensona w ramach V Międzynarodowego Festiwalu Filmu Filozoficznego „Kinematograf Filozoficzny”, MUZEUM SZTUKI I TECHNIKI JAPOŃSKIEJ MANGGHA, Kraków, 12 grudnia 2010.

> Udział w panelu dyskusyjnym pt. *Kurdowie – między muzyką a rzeczywistością*. Celem dyskusji było ukazanie polskim odbiorcom twórczości światowej sławy kurdyjskiego reżysera Bahmana Ghobadiego w szerszym kontekście współczesnej kultury kurdyjskiej. Organizator: Kurdyjskie Centrum Informacji i Dokumentacji, Kraków, Kino pod Baranami, 6 maja 2007.

> Wykład o kinie kurdyjskim. Organizator: Kurdyjskie Centrum Informacji i Dokumentacji, Kraków, 21 marca 2006.

> Wykłady *Estetyka aktu w sztuce europejskiej* w ramach ekspedycji antropologiczno-fotograficznej pt. *Rebis – w poszukiwaniu kamienia filozoficznego*, połączonej z plenerem fotograficznym. Ekspedycja i plener pod patronatem Centrum Kultury Dworek Białoprądnicki w Krakowie zorganizowane były przez Akademię Athanor w miejscowości Wysowa w dniach 22-25 września 2011. Efektem ekspedycji była wystawa fotografii Grupy Athanor, otwarta w styczniu 2012 w Centrum Kultury Dworek Białoprądnicki w Krakowie. <http://bezdroza.pl/wydarzenia,rebis-wystawa-fotografii-grupy-athanor,11544.html>

> Prelekcja pt. *Widz wpisany w tekst. Wizerunki kobiet w porewolucyjnym kinie irańskim* przed filmem *Krag* (2000) Jafara Panahiego, Staromiejskie Centrum Kultury Młodzieży w Krakowie w ramach Dni Kultury Irańskiej. <http://film.onet.pl/wiadomosci/krakow-blizej-iranu/43g6z> ; 2005. 11. 18

Podsumowując, na mój dorobek podoktorski, składają się: 2 monografie, 29 rozdziałów w monografiach wieloautorskich (w tym 2 w języku angielskim w wydawnictwach o międzynarodowym zasięgu) oraz 13 artykułów w recenzowanych czasopismach naukowych. Część moich artykułów ukazała się w czasopismach wysoko punktowanych, takich jak „Kwartalnik Filmowy”, „Politeja” czy „Perspektywy Kultury”. Redagowałam 1 monografię wieloautorską i 1 numer tematyczny czasopisma „Relacje Międzykulturowe”, współredagowałam 1 monografię wieloautorską. Otrzymałam 1 grant przyznany na badania naukowe, a jako wykonawca uczestniczyłam w 7 kolejnych. Uczestniczyłam w 16 naukowych konferencjach krajowych oraz 14 konferencjach międzynarodowych. Moderowałam krajowe oraz międzynarodowe sympozja naukowe i wydarzenia popularyzatorskie.

Elżbieta Witold

.....
(podpis wnioskodawcy)